

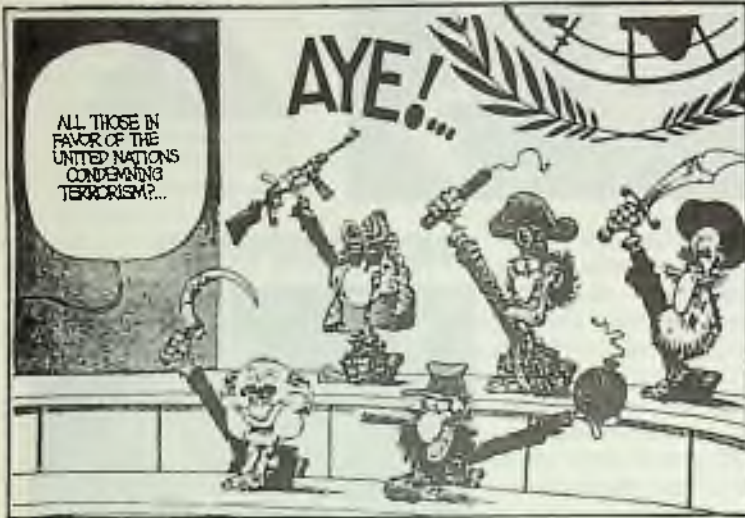

KANADSKÉ LISTY

Second Class Mail-Reg. No. 3088

BOX 520, POSTAL STATION D, TORONTO 9, ONTARIO, CANADA M6P 3K1

No. 2., Vol. 20., 15. února-February 15th, 1986.

A vote against terrorism in United Nations: all are in favour.. From left: Gorbačev, Arafat, Castro, Ghadafi and Chomeny.

Lubor J. Zink:

How Moscow fools the West

"Toronto Sun"
February 10th, 1986.

Last week I shared with readers a university professor's astonished discovery that the Soviet concept and use of negotiations has nothing in common with our understanding of the term. As the shocked academic put it, "... there is no common ground at all from which to 'negotiate' with the Soviets. ..."

That Soviet rulers consider and treat negotiations as one of the many weapons they use for gaining ground in the unorthodox war they have been relentlessly waging against the democracies since Lenin set the objective of global communist control is, of course, not startlingly new.

It is a self-evident, amply documented and constantly reaffirmed historical verity. Unfortunately, for reasons I have been discussing in this space for years, that fact doesn't fit the mental grid of the western mind and is therefore disbelieved or dismissed as a hallucination of "anti-communist paranoia."

So when once in a blue moon someone — particularly a member of the predominantly leftist fraternity of sophisticated academic befuddlement — suddenly realizes that while the totalitarians use our household political terminology, they pervert every word of it to the opposite of its historically established meaning we take for granted, it's a rare and astonishing feat.

For those who suspect I am exaggerat-

ing, a brief quote from *How Democracies Perish* — the illuminating book by French political philosopher Jean-Francois Revel I keep plugging as required reading:

"It is a mistake to ascribe democratic logic (and values) to a totalitarian system," Revel writes and ascribes confused projections of our own image of totalitarians to "the West's inability to understand the communist system. ..."

"Communism," he points out, "considers itself permanently at war with the rest of the world, even if it must occasionally agree to an armistice. ... The communists' war is fought in many ways. If necessary, this includes military action, but to communism's leaders all forms of action are part of this war, beginning with negotiations, at least their very particular notion of negotiations. In their minds, the aim of negotiations has never been to reach a lasting agreement but to weaken their adversary. ..."

"The indolence that makes the democracies so easy to fool is at least partly the product of an intellectual failure in evaluating facts, gauging threats, choosing responses and understanding the enemy's methods; we even lack intuitive perception of what the adversary is really like."

(First published in English by Doubleday in New York, *How Democracies Perish* is now available in paperback for \$12.95 from Fitzhenry & Whiteside, Toronto.)

Central Hospital's Nursing Home

S početnou vlnou maďarských uprchlíků přišli v roce 1957 do Kanady dva bratři: MUDr. John Rekaí a MUDr. Paul Rekaí. Otevřeli si kliniku v srdci Toronta, která se záhy stala populární nejen odborností, ale také tím, že se tam pacient domluvil, i když anglicky neuměl. Úspěch umožnil, že oba bratři už v roce 1969 zahájili v č. 333 Sherbourne St. provoz moderní nemocnice, kterou nazvali prostě Central Hospital. O 6 let později bylo nutné otevřít kliniku pro "vnější pacienty". Obě instituce zaměstnávají personál, který mluví 30ti jazyky. Další zvláštností je, že knihovna má knihy v mnohých jazycích. Nemocnice sama má 175 lůžek.

Minulý týden pozval šéf nemocnice dr. Paul Rekaí zástupce cizojazyčného tisku v oblasti Toronta, aby jim oznámil, že se svými spolupracovníky plánuje postavení moderního střediska pro starší pacienty, kteří po propuštění z nemocnice nemohou najít místo, kde by mohli slušně žít a mít částečnou péči ošetřovatelek - Nursing Home. Nebude to útokem pro důchodce. Ač před časem dr. John Rekaí zemřel, domnívá se dr. Paul Rekaí, že se projekt ještě letos uskuteční. Počítá se, že pomohou hlavně bývalí pacienti: bylo jich v nemocnici od roku 1957 přes 200.000. Do kliniky přichází ročně asi 35.000 osob. Sedmdesát procent všech pacientů bylo narozeno mimo Kanadu a třicetpět procent neuměl anglicky.

Nová budova bude stát přibližně tři miliony dolarů. Dary lze poslat na: Central Hospital Foundation, 333 Sherbourne St., Toronto, Ont. M5A 2S5.

GENERAL DR. MIKULÁŠ FERJENČÍK Narodil sa 6. decembra 1904 v Polomke, okres Brezno nad Hronom. Po ukončení štúdií na vysokej škole zverolekárskej v Brne a absolvovaní školy pre dôstojníkov v zálohe v jazdeckom učilisku v Pardubicích, nastúpil vojenskú službu u jazdeckého pluku 10 ako veterinár v Berehove a u peš. pluku 45 v Chuste. V roku 1935 ako úspešný jazdec bol premiestnený k jazdeckému učilisku v Pardubicích. Za mobilizácie v r. 1938 bol pridelený ako prednosta veterinárskej služby k 13. peš. divízii v Kolíne n/Lab. V r. 1939 ako Slovák sa presťahoval s manželkou do Bratislavy v hodnosti štábného kapitána vet., kde musel nastúpiť službu ako prednosta veterinárskej služby u MNO v Bratislave, a pozdšie ako podplukovník vet. u VPV (Veliteľstvo Pozemného Vojska) v Banskej Bystrici

Zapojil sa naplno do podzemnej odbojovej činnosti na Slovensku. Spolupracoval vo skupine Dr. Petelena, primára nemocnice v B. Bystrici a Paulíny Totha, starostu Sokolskej župy zvolenskej. Bol jeden z najbližších spolupracovníkov Gen. Jána Goliana. Toto priateľstvo a známosť sa datuje ešte z jeho pobytu vo Voj. jazdeckom učilisku. Dňa 29. 6. 1944 sa účastnil schôdzky ilegálnej Slovenskej národnej rady v Čermosnej ako reprezentant armády spolu s gen. Golianom, majorom Markom a škpt. v zál. Polákom. Bol poverením NSR pre národnú obranu. Dňa 4. 8. 1944 bol vyslaný spolu s predsedom KSS Šmídkom do Moskvy ako delegát, aby informoval povolané sovietske kruhy o pripravách na povstanie proti Nemcom a zaistil plnú podporu a spoluprácu Sovietov.

Po vojne sa stal štátnym tajomníkom u MNO, členom t. zv. Košickej vlády. V r. 1946 bol menovaný poverením vnútra na Slovensku a bol povýšený na generála. Po komunistickom puči vo februári 1948 odmietol spolupracovať s komunistami a vstúpil do vlády Klementa Gottwalda. Vrátil sa k armáde ako generálny inšpektor brannej výchovy. A v máji 1948 opustil Československo spolu s generálom Hasalom a usadil sa vo Spojených štátoch v blízkosti Chicaga ako exulant. Stal sa činným členom a pozdšie dlhodobým predsedom (25 rokov) Československej národnej rady americkej.

V USA vyšla nedávno útlá knižka o 38 stranách, ktorou napsal generál MVDr. Mikuláš Ferjenčík. Má tituliek "Svedectvo o Slovenskom Národnom Povstaní" a zachycuje začiatok SNP, jeho príbeh a tragický koniec. Popisuje let do Moskvy 4. srpna 44; pilotom bol mjr. M. Lysický a medzi pasažiermi bol K. Šmídko, sovietsky agent. Sověti v Moskvě nedovolili autorovi schůzku s gen. H. Příkou a jen náhoda zhatila jejich plány. Knižka popisuje sajetí gen. Viesta a gen. Goliana a ústupové boje čs. vojáků a partyzánů. Čekali jsme na ni.

Kanadské Listy

INDEPENDENT MONTHLY

IN CZECH AND SLOVAK LANGUAGES.

Publisher and Editor: Mirko Janeček.

Editor of English Section:

Monica Janeček.

Články, objednávky inserátů, opravy adres a předplatné lze poslat na: "KANADSKÉ LISTY", Box 520, Station "D", Toronto, Ont. M6P 3K1.

Pokud jsou články podepsané, nemusí se redaktor stotožňovat s jejich obsahem.

Předplatné na 1 rok:

Kanada a USA ... \$ 12:00

Zámoří lodí ... \$ 12:00

Zámoří letecky ... \$ 16:00

NAŠE ROVY

Dne 27. ledna t.r. odešel z našeho středu významný krajaňský muzikant: Ladi- slav Pospíšil. Bylo mu 82 let. Mezi po- zůstalými je manželka Žofie, syn Eddie a 4 vnoučata. Láďa Pospíšil hrál s obli- bou cello, někdy sám, jindy ve spolu- práci s jinými muzikanty, např. s houslis- tou R. Kulou a klavíristkou pí Vrbovou. Vystoupil před krajaňskou veřejností na mnohých podřících. Protože to byl muž velmi skromný a o sobě nemluvil, je na místě abychom se zmínili o několika po- drobnostech z jeho bohatého života: Narodil se v Ivančicích u Brna, ale školy vy- šel v Praze. Po maturitě na reálce se zapsal na Vysokém učení technickém, ale záhy poznal, že jeho láskou je hudba. Za- čal hrát na housle, později na cello a jiné nástroje. Do Kanady přišel v roce 1930 a postupně žil v Torontě, St. Catharines, Timmins. Učil hudbu a několik jeho žáků dosáhlo významných úspěchů /Karol Dobiáš, Ivan Romanoff/. V jeho hudebním souboru mladých hrál také známý kraja- ňský lékař dr. Skála. Za 2. svět. války pů- sobil v St. Catharines jako jednatel ta- mní odbočky Čs. národního sdružení. Ta mě- la na 80 členů, z toho 78 bylo ze Sloven- ska. Vedl tam čs. rozhlasový program a měl svůj taneční orchestr. Později se s rodinou přestěhoval do Toronta a spolu- pracoval s p. farářem Václavíkem v Church of All Nations. Potom se kulturní čin- nost přenesla do Masarykova domu. Rád vzpomínal na první roky, kdy se Masaryk- town upravoval krajaňskou svépomocí. Po- máhala tehdy celá rodina: i syn Louis, který zemřel v r. 1974, když mu bylo jen 46 let. -- Br. Láďa Pospíšil byl jedním z nejzasloužilejších krajaňů. Jeho odchod zaznamenáváme s bolestí. MJ

Peter Ihňačák patřil vedle M. Fryčera k nej- populárnějším hráčům profesionálního hoke- jového klubu Toronto Maple Leafs. Nedávno se podařilo odejít z komunistického Česko- slovenska také jeho bratrovi Miroslavovi a jeho snoubence. Majitel klubu p. Harold Bal- lard ho představil publiku na tiskové kon- ferenci s velkou radostí a oznámil, že Miroslav bude mít číslo 27, pod kterým v mi- nulosti hráli známí hráči Frank Mahovlich a Darryl Sittler. Miroslav byl nejlepším střelcem loňské čs. hokejové ligy, ale hrát na západě nesměl. Jak se mu podařilo ode- jít z ČSSR, není známo.

Na obrázku jsou zleva: Miroslav Ihňačák, ma- jitel klubu Harold Ballard a Peter Ihňačák.

Pražské uzenářství

638 Queen St. West,
TORONTO, ONT. M6J 1E4

Tel.: 364-1787

ČS. SOHOLOSTVO V ZAHRANČÍ
VI. SLET • ŽÜRICH 1986
3.-7. července 1986

PRACOVNÍ SKUPINA SVU

Zleva: dr. Mario Hikl a redaktor Ivan Herben.

SVĚDECTVÍ WIESENTALA

Známy stihatel nacistických zločinců Wiesental, který už dostal pět čestných doktorátů různých západních universit, dostal nedávno Velkou stříbrnou medaili Vidné. Dnes má již 78 let. A v sal- burgských rozhovorech vyprávěl o svém životě, práci a životních zkušenostech. Byl to Simon Wiesental, který objevil v Argentině nacistického zločince Eich- manna a postaral se o jeho souzení v Iz- raeli.

A kdo poslouchal v rakouském rozhla- se část Wiesentalova vyprávění dověděl se zdánlivě překvapující věci. Jednak odůvodnění a se vši pravděpodobností správné odůvodnění skutečnosti, že nej- většími, ba jedinými vítězi ve »studené válce« byli nacističtí zločinci. Západ a Východ »studenou válku« prohráli.

Dále pak zapomínanou skutečnost že 80 procent štábu kata Židů Eichmanna byli Rakušané, že tři čtvrtiny velitelů koncentračních táborů byli Rakušané, že šéfem zbytku Polska, které připadlo na- cistické říši a kde bylo povražděno 2 mi- liony lidí, z největší části Židé, byl Raku- šan a 65 procent jeho štábu byli Rakuša- né z Korutan. Počet rakouského obyva- telstva činil jen 8,5 procent všech obyva- tel nacistické říše. Ale v poměru k tomu- to počtu obyvatel se Rakušané podíleli na nacistických zločinech několikrát vět- ším počtem nacistických zločinců. Wies- ental hovořil o podivném stihání a tře- stání nacistů v Rakousku a vyslovil přes- vědčení, že Rakousko v tomto směru hraje dvojitou hru - a ta se mu podle Wiesentala v historii vymstí.

Jenom se nediv! Kdo mi řekne před devíti měsíci vysvětlil rozdíl mezi strákupudem a hranostajem?

Torontská pracovní skupina Společnosti pro vědu a umění oslavila dne 12. prosince 85 přesně 25. výročí svého založení. Ustavují- cí schůzku svolal dr. Mario Hikl dopise- m datovaným 5. prosince 1960. Konala se v 2. patře č. 527 Bloor St. West. Dr. Hikl dostal stanovy SVU od dr. Jaroslava Němce z Washin- gtonu. Prvním předsedou pracovní skupiny se stal Míla Zlámal a jednatelem Mirko Ja- neček, který v té době vydával také angl. tiskovou službu pro etnické publikace. Na ustavující schůzce byl plánován první pod- ník skupiny a sice "Diskusní večer o diva- dle", který se konal 17. ledna 1961. V panelu byli: pí Růžena Haisová-Karyčová, Susan Dou- glasová-Rubešová, Běla Havlíková, sl. Markéta Marešová a M. Zlámal. Dalším podnikem byl diskusní večer s redaktorem RFE Jožkou Pej- skarem, který se přijel také do Toronta o- ženit: dne 28. ledna 61 si v bapt. kostele za assistance Rev. J. Nováka vzal sl. Annu Markovou, s kterou si jistý čas dopisoval.

Další mrtví při výbuchu na Slovensku

Podle zprávy rakouské televize, došlo v závodě Chemko ve Strážském na východním Slovensku k výbuchu, při kterém bylo zabito pět pracovníků podniku a jeden byl vážně raněn. Již ani nepřekvapuje, že aspoň prozatím československý rozhlas o neštěstí mlčí. V této souvislosti připomeňme, že výstavba Chemka byla zahájena koncem roku 1962. Byla to jedna z největších investičních akcí na východním Slovensku. Předpokládaný investiční náklad byl hodně přes 500 miliónů korun. To jsou ovšem údaje z roku 1966 a nikde se neuvádí, kolik peněz bylo do Chemka vloženo skutečně. Kombinát byl postaven nedaleko trasy dálkového plynovodu ze Sovětského svazu, neboť zemní plyn je základní surovinou pro výrobu umělých hnojiv. Ve Strážském, tak o tom hovoří alespoň oficiální údaje, se vyrábí především kyselina sírová, polyamidové kordy, kyselina dusičná, dusičnan vápenatý, cyklohexanol. Výroba cyklohexanolu byla postavena ve spolupráci s Polskem s nákladem více než jedné miliardy 200 miliónů korun. Cyklohexanol, pro informaci, je cyklický alkohol a je výchozí látkou k výrobě cyklohexanonu a tím k výrobě umělých vláken i plastických hmot. Celý závod je umístěn prakticky pod zemí a slouží, o čemž se ovšem veřejně nehovoří, z velké části také zbrojní výrobě. Již v roce 1867 došlo k výbuchu plynu v Chemku ve Strážském. Tehdy byl zdemolován výrobní cech a o život přišli pravděpodobně dva zaměstnanci. Podnik exportuje především do Sově- tského svazu.

kultura

Josef Černák:

JAROSLAV SEIFERT
- SKICA PROFILU

Nebyl svědomím své země-ta slavná i hořká výsada patří jiným: Josefu Beranovi, Václavu Černému, Janu Zahradníčkovi, Janu Patočkově, Janu Palachovi a dlouhé řadě vznešených a prostých mužů a žen, o kterých nikdo nic neví. --Nevyčítám Jaroslavu Seifertovi jeho mladistvé flirtování s komunismem. Vira v možnost lepšího života pro všechny není zločinem. Nebylo ani zločinem, že se zúčastnil /spolu s tolika jinými/ básnických orgií v květnu 1945 k oslavě Sovětského svazu a Stalina: "...ať všechna bída pomine, .. buďte zdraví, velkí Staline." /"Píseň o svobodě"/ Nebylo snad ani zločinem to, že v únoru 1948 připojil svůj podpis k manifestačnímu prohlášení komunistických kulturních pracovníků "Kupředu, zpátky ni krok", schvalující komunistický puč; ani jeho dopis Ludvíku Svobodovi, uveřejněný v "Bzorech" 14. září /není to datum ironické?/ 1968, ve kterém mluví o Svobodově "ušlechtilé tváři", o tom, jak ho ctíme a ujišťuje ho jménem obou národů bezpodmínečnou ochotou "poslouchat Vaše rozkazy". -- Ale jestliže žádný z těchto činů není zločinem, není také příznakem hluboké a stále věrnosti pravdě, jež je nejvlastnější ozdobou nositelů národního a lidského svědomí. -- Vysvětlení Seifertova často nepevného postoje tkví v jeho povaze. Z komunistické strany si na politickou nevyhraněnost jeho básnického projevu trpce stěžoval onen primitivně fanatický harcovník Ladislav Štolí, který mimo jiné zálibně cituje Neumannovu charakteristiku Jaroslava Seiferta jako "ješitného levého sektáře". /"Třicet let bojů za českou socialistickou poesii"/ -- Seifert prostě nepatřil do rodu hrdinů a statečnosti až na smrt je nosným pilířem velikých duší. Nepatřil do souhvězdí těch, kteří dali smysl osudu našeho lidu v posledních padesáti letech, souhvězdí, kde nejjasněji svítí jména Alois Eliáš, Heliodor Píka, Milada Horáková, Bořek Do-halský, Vladimír Krajina... Ale Seifert se nikdy za hrdinu nevydával-vojančení mu bylo totálně cizí a ve svých vzpomínkách, v obdivné kapitole o Vančurovi, říká: "Ale ani tomu- to velikému gestu jako je statečnost vždy a za všech okolností, i když se přiblížila sama smrt, mne tehdy Vladislav Vančura nenaučil." -- A přece byla údobí, kdy Seifert prokázal nečekanou a obdivuhodnou statečnost, kdy byl jedním z velkých symbolů mravního odhodlání svého lidu. V oněch hrozných dnech, kdy stín hákového kříže se apokalypticky plížil po českých zemích, zazněl nezapomenutelně jeho básnický hlas:

"Zhasněte světla! Abych nestřás rosu,
jež zachvěla se na konečcích řas,
jen potichu, jen tiše, bez patosu
si říkám: jaký to byl jas
v té noci, když se všechno zatemnilo
a každý jako stín se choulil ke kmeni!
Já vím, já vím, že líp by tenkrát bylo
zaslechnout dunění."

A Seifert v té době ukázal svoji statečnost i jinak: s vědomím Viléma Kostky, který se tolik zasloužil o českou literaturu válečných let /znovu a znovu nastavoval svůj krk anulováním škrtek a paděláním podpisu nacistického cenzora/ podepsal svým jménem knihu židovského autora Pavla Eisnera "Láska v písních celého světa" /a také autora nádherného chvalozpěvu na krásu českého jazyka "Chrám a tvrz"/. -- A ačkoliv až do srpnové inváze byl nejpublikovanějším básníkem /jedině jeho sbírka-snad proto, že byla masarykovsky laděná-"Zhasněte světla" byla na indexu/, Seifert byl od padesátých let častým kritikem režimu a jeho postoj k sovětské invázi mu právem získal lásku celého národa. -- Pro posouzení Seifertova díla je pravděpodobně nedůležité, zda byl či nebyl hrdinou a svědomím své země. Ale čeští básníci a spisovatelé si často osvojovali právo být proroky svého národa a po udělení Nobelovy ceny Jaroslavu Seifertovi byl mnohými vynášen jeho mravní a politický přínos. Jsou, myslím, básníci a spisovatelé, jejichž přínos v oněch oblastech je ucelenější, vyhraněnější a vznešenější. -- Je spravedlivé, že Seifert byl poctěn nejvýznamnější literární cenou. Česká poesie /alespoň poesie lyrická/ už dlouho patří mezi nejkrásnější na světě. Myslím si,

Petr a Anna Benešovi zvou přátele
dobrého jídla a pití
do svého

**Bistro
Benes**

17 Main Street East
Grimsby, Ontario

Rezervace na č. 1-945-4498

že Otakar Březina a Josef Hora si Nobelovu cenu zasloužili snad ještě víc než Seifert. Ale ti již oba píší verše pro andělské sbory. -- A Seifert napsal verše, při nichž mi běhá mráz po zádech. Vedle těch kouzelně, skoro říkánkově prostých:

"Viděl jsem hory plné ledu, Jiskřily dálky nad hlavami,
však zpívat o nich nedovedu. jak bleděmodré drahokamy."
/"Hora Říp" ze sbírky "Šel malíř chudě do světa".

Vedle těch ještě kouzelnějších milostných veršů, jako třeba v "Písní o Loretě":

Na starých schodech v Loretě do vlasů šeptáš komusi
blouznivou větu po větě kdo rozumět ti nemusí."

Nebo v "Jarním rondeaux":

"Máš po sněženice bledou pleť,
však ústa po růži ti voní.
Jsou slova lásky monotónní,
co počít mám si s nimi teď,
když čekám na tvou odpověď
a zmaten pospíchám si pro ni ...

V tvých polibcích je příchut' vín,
čím je jich více, tím jsou sladší,
ale to vše mi nepostačí,
chci s tebou jít jak chodí stín..."

Vedle veršů, ze kterých číší "smutek pomíječnosti času":

"Kam jste padly, bezstarostné stuhý
dní, jež nepoznaly zklamání ...
Víc než být, - je milovat, můj milý,
třebas bys jen přelud miloval,
není lásky, s níž by nešel žal,
umíráme, aby jiní žili." /Ze sbírky "Světlem odená."/

Vedle veršů, plných tak nějak nerudovské lásky k rodné zemi:

"Krásná jako kvítka na modranském džbánu
je ta země, která vlastní je ti,
krásná jako kvítka na modranském džbánu
sladká jako střída dala mánku
do nějž nůž si vnořil k rukojeti ...

Krásná jako kvítka na modranském džbánu
těžká, těžká jako vlastní vina -
není z těch, na něž se zapomíná.
Naposledy kolem tvého spánku
padne prudce její hořká hlína."

Vedle veršů tak vznešených, že bys z nich mohl klenout pomyslnou katedrálu /"Zhasněte světla"/, Seifert stvořil verše, které jsem miloval nejsilněji a nejvěrněji /spolu se "Zpěvem rodné země" a sbírkou "Tvůj hlas" Josefa Hory/ od okamžiku, kdy vyšly; ty úžasné, chvějivě tesklivé verše "Vějíře Boženy Němcové":

"Jsou větší touhy, než je lidská láska
a než jsou ženské slzy v kraje vějíře.
Vždyť ruka, která v stáří v kloubech praská,
roztančila se v strunách na lyže ...

Jde mrtvá k nám a všechny lásky její
čas proměňuje znovu ve vzácnější kov.
Co je nám láska v naší beznaději,
co pro nás sladšího je dneska nad domov ...

Dokončeno na str. 6.

Dámský odbor ve spolupráci se členy
Nového divadla pořádá
večer

JAROSLAVA SEIFERTA,
nositele Nobelovy ceny za literaturu.

Tento pořad hudby a poezie se bude konat
ve čtvrtek dne 27. února 1986 v 7.45 hod.
v budově OISE, 252 Bloor St. W.

Zveme naši veřejnost na tento významný
kulturní večer.

"Jaké cigarety kouříš nejraději?"
"Cizí."
"Americký?"
"Taký. Proslá - jaký kdo má."

"Ne, samota mi nevadí. Celý
život jsem prožil ve velkém se."

Políbení je věc důvěry

Přes 30 let služby naší
veřejnosti s největší ka-
nadskou životní pojišťovnou

**SUN LIFE
OF CANADA**

VLADIMÍR VÁLEK, C.L.U.
Senior Representative

Tel. 232 1620

55 Aberfoyle Cr., Suite 400
/Proti Islington Subway Station.

Toronto, Ont.
M8X 2W4

UPRÍMNÉ BLAHOPŘÁNÍ

Pplk. let. Jan /"Honza"/ Klán žije pod přijatým jménem v Arizoně v USA a podle svědectví jeho přátel je nepsavec. Msto psaní odpovědi na dopis, přijíždí ji zvedne telefon a zavolá. Náhodou jsme přišli na to, že dne 22. ledna 86 slavil své 75. narozeniny. Když jsme sháněli některá další životní data o něm, dostali jsme do rukou brožuru "Havlíčko-brodsko v odboji", která vyšla doma v r. 1946. Údaje se zhruba shodují s pravdou. Jen tam chybí, že se Jan Klán znovu odebral do exilu, až tak jistě činil s těžkým srdcem. Přečtěte si, co o něm píše výše zmíněná publikace:

Klán Jan, podplukovník letectva, polní pilot, letec, narodil se 22. ledna 1911 v Havlíčkově Brodě. Po gymnasiálních studiích ve svém rodišti nastoupil vojenskou službu. Když absolvoval školu pro důstojníky letectva v zá. v r. 1930-31 v Prostějově, byl přijat do vojenské akademie v Hranicích, kterou dokončil r. 1934 jako poručík letectva z povolání. Před vypuknutím druhé světové války dosáhl hodnosti nadporučíka. Po obsazení Československa německými vojsky odešel 16. května 1938 tajně přes hranice do Polska s úmyslem odvést a s touto pomocí všemi silami k novému osvobození své porobené vlasti. Z Polska se přihlásil do cizinecké legie a již dne 18. srpna 1939 byl na letecké bázi de Dugny ve Francii zařazen jako podporučík (sous-lieutenant) do francouzského letectva, přemístěn pak do leteckého výcvikového střediska v Chartreux a 1. prosince odeslán na frontu k polní jednotce CC 11/5 — k známé sílné letecké Lafayette, v níž sloužil býv. čs. letec S touto jednotkou prošel všemi údobími bojů o Francii a svou odvahu získal si uznání a obdiv všech svých francouzských velitelů a druhů. Za své bojové výkony ve Francii byl později dodatečně (19. VI. 1942) vyznamenán francouzskou vládou řádem Cestné legie (Légion d'honneur-Chévalier), francouzským válečným křížem a dvakrát citován v divizních a armádních rozkazech.

Po pádu Francie neztratil víru v konečné vítězství spojeneckých zbraní a spravedlnosti osudu. Unikl (26. VI. 1940) se svými druhy z druhé stíhací skupiny (Groupe de chasse II/5) do Alžiru, odkud se mu podařilo dostat se lodí z Casablanca do Anglie, kde přistál v přístavě Cardiffu 8. srpna. Již po 10 dnech byl přijat do anglického letectva a po krátkém bojovém výcviku byl 19. září znovu odeslán k operační jednotce — k 312. čs. stíhací peruti, a již se zúčastnil slavné letecké bitvy o Anglii. Dne 28. října byl vyznamenán čs. válečným křížem 1939 a povýšen na kapitána. Za měsíc byl pak jmenován velitelem letky a v květnu 1941 dokonce velitelem celé 312. čs. peruti (squadrony).

V červenci 1941 byl pro své zkušenosti povolán ke štábu inspektora čs. letectva (generála-maršála Dr. K. Janouška) do Londýna jako styčný důstojník a povýšen na štáb, kapitána.

Ve štábní práci se však necítil svůj a proto žádal, aby byl znovu odeslán k bojové jednotce. Po krátkém výcviku byl přidělen k nočním stíhačům a uplatnil se zvláště v úspěšné noční stíhací peruti č. 68. Když tu onemocněl, byl v létě 1943 znovu poslán k inspektorátu čs. letectva a stal se referentem letectva při MNO v Londýně.

V únoru 1944 byl vybrán, aby spolu s několika dalšími svými zkušenými druhy odplul do SSSR a tam připravil čs. letce k boji na východní frontě. Byl proto propuštěn z R. A. F., předán náhradnímu praporu a odeslán do SSSR, kde působil jako zástupce velitele leteckého pluku. 28. října 1944 byl povýšen na majora. S touto východní skupinou čs. letectva se pak vrátil do vlasti a zasahoval platně do všech bojových akcí na ruské frontě. Po návratu byl 20. června 1945 vyznamenán čs. medailí za zásluhy I. třídy, čs. medailí za chrabrost a jinými uznávanými své vynikající odbojové práce. 1. srpna 1945 byl povýšen na podplukovníka.

Mezi svými druhy v boji i v zápolí byl vždy váženým důstojníkem, uznávaným velitelem. Jeho nadřízení velitelé uznávali plně jeho výborné schopnosti a vlastnosti.

IN MEMORIAM

Dne 1. ledna 1986 zemřel v Rochester, NY, bývalý příslušník 311. československé bombardovací peruti /RAF/ a československý námořní kapitán Vladimír Šlechta. Jménem všech přátel se s ním na pohřbu rozloučil Vilda Mandelík, který také sloužil za války v Anglii. Paní Hanka Voglová-Fischlová, která s Vladimírem v Anglii sloužila, nám napsala, že "Vláda byl jedním z nejčestnějších a nejslušnějších chlapců, s kterými se za války sešla".

Také doma se smutná zpráva o Vladimírově odchodu rychle rozšířila mezi jeho bývalými kamarády. Z nich žije už bohužel jen hrstka — Šiška, Mikulěnka, Schoř, Bubílek, Vacek, Lukáš, Lébl, Irving, Plzák, Švec, Šarhaň, Doktor, Janšta a jiní. /Zelenka mezitím také zemřel./ Popel Vladimíra Šlechty bude uložen na vojenském hřbitově v Brookwood, nedaleko Londýna. Bude tak vedle svých druhů, kteří padli za války. Jeho pomníček tam bude na věčnost..

Vladimírův život byl velmi pestrý: narodil se 1. listopadu 1907 v Dolních Kralovicích na Českomoravské vysočině. Otec Matěj vychoval tři syny v přísných zásadách česko-bratrské církve a dal jim nejlepší vzdělání. Nejstarší Jaroslav se stal leteckým inženýrem a jeho sportovní letadlo "Babina" překonalo několik světových rekordů své doby. Druhý syn byl elektroinženýr. Nejmladší Vladimír studoval v Bakru a Kotoru námořní akademii. Po skončení studia sloužil na jugoslávských a polských lodích. Když na něho Němci po 15. březnu 1939 vydali zatykač, odjel z Dunaje s částí posádky lodi "Svatopluk" přes Jugoslávii do Bejrutu, kde se přihlásil do československých jednotek. Pouť pokračovala přes Francii do Anglie, k 311. československé bombardovací peruti /RAF/. V Londýně se také jistý čas zabýval plány na zřízení československé námořní flotily po válce. Když se druhá světová válka skončila, otevřel si v Praze společnost "Centrolloyd", kterou mu však úřady znárodnily. Pak umýval okna až do roku 1965. Tehdy byl rehabilitován a stal se kapitánem "M/S Bojnice" a později "M/S Lednice". S touto lodí uvázl několik let v Suez — přesněji: na Hořkých jezerech. V roce 1970 odešel do USA, kde měl syna Matěje a dceru Danielu. Od té doby žil se svou manželkou Gerry v Rochester, NY. Živil se manuální prací a v roce 1979 odešel do důchodu. Před pěti lety na radu lékaře přestal kouřit a po čase ani "turek" mu už nechutnal. Přestal i hrát bridge, jen sportovní dění ho zajímalo. Po mnoho let se dovedl se životem rvát a nikdy se nevzdal. Když však nastala poslední bitva jeho života, měl už málo sil. Přátelé na něho nezapomenou, ať žijí kdekoli.

SDRUŽENÍ PŘÁTEL LETCŮ

Doma zemřeli: v r. 79 dr.

Kubánek, v r. 80 ing. Kroh,

v r. 81 Langer, Žatecký, ing. Radvan, Květ, Pouchlý a Dosoudil, v r. 82 Jiroušek a Homolka, v r. 83 Šerhant, Novotný Eman, Kiršner, Altman a Řehák a v r. 84 ing. Härtl. — Lad. Valoušek napsal povídku o 21 stranách "Čas odpočinku", v níž popisuje svou vál. službu na Orknejích. — V nedávno vyšlé knize L. Lucase "Out of the Blue", 317 stran, jsou příspěvky mnoha příslušníků RAF, kteří zázrakem vyvázli z havárie. S/L Jiří Maňák, který žije v Praze, přispěl článkem "Passed for British" /byl sestřelen jako CO 198. angl. peruti/. F. Fajtl napsal článek "Luck sat in the Chair" /str. 208/. — J. A. Jaške nám sdělil, že bude s paní 3 měsíce "na cestách" a požádal nás, abychom posílali "KL" na adresu pí Laštovkové do Woodstock, Oxon. — Při další prohlídce indexu knihy "Out of the Blue" jsme zjistili, že na str. 234 je také článek S/L M. A. Liškutina, který žije v Anglii. — Vyšlo nové /brožované/ zkrácené vydání knihy "Wings of War", bez příspěvků čs. letců. — Podle M. A. Liškutina se závazek do Cizinecké legie ve většině případů podepisoval ve Francii a sice v Paříži. Podle jiných pramenů v Polsku se podepisovala žádost o přijetí do Ciz. legie. Někteří býv. legionáři píší, že život v Legii nebyl tak zlý, jak se píše v různých knihách. — Z N. Zélandu se ozval L. Světlík. Žádá let. zaslání "KL". — Pokud se týče havárie Velouše pilotovaného J. Šejblem, chybí v reportáži knihy "Osud byl mým přítelem" jméno Karla Slámy, který měl rozstřílené kosti pod kotníkem a byl v téže nemocnici s J. Šejblem, jen v jiném křídle. Když ho na doporučení J. Šejbla přestěhovali, byl původní nemocniční pokoj Slámy zničen německou bombou. — Raimund Půda nám napsal z Anglie, že ho těší náš "zájem o čs. letectvo, jak před válkou, během války a v přítomné době". Dodal, že si uvědomuje, že se z něho stal od r. 39 "čistokrevný mezinárodní cikán". Upřesnil nám některá data týkající se mezinárodní let. soutěže v Curychu v r. 1937. Velitelem stíhací skupiny byl kpt. Engler, který měl tu smůlu, že v soutěži zabloudil a přistál v sev. Itálii. Na to se stal vedoucím skupiny npor. Hlaďo a Avia 534 se projevila jako znamenitý stroj. R. Půda zdraví touto cestou všechny své přátele a býv. žáky. — Kpt. let. K. Pospíchal pomáhá při rozprodeji znamenité knihy R. Darlingtona "Night Hawk" o K. Kuttelwascherovi. Kniha se zakládá na skutečných dokladech a výpovědích lidí, kteří žijí. — V Hot Spring, Ark., USA žije Z. Karásek. — F. Krůta nám potvrdil, že začátkem r. 44 odešlo z Anglie do SSSR 20 čs. pilotů a 1 důstojník pozemní služby /Hugo Slípka/. K nim se 9. 5. 44 připojili dva piloti ze Slovenska /L. Dobrovodský a A. Matušek/. Původních 20 bylo: R. Borovec /padl v SNP jako partyzán/, F. Fajtl, S. Hlučka a F. Chábera /všichni 3 žijí v ČSSR/, Jan Klán /žije v USA/, P. Kocfelda /žije v Praze/, F. Krůta /Austrálie/, F. Loucký /žije v Praze/, T. Motyčka a B. Mráz /oba padli za SNP/, S. Rejhar, J. Řezníček a J. Skopal /všichni 3 zemřeli po válce v ČSSR/, L. Šrom /zabit po válce ve službě v ČSA/, J. Stehlík /žije v ČSSR/, J. Štička /zemřel v Anglii/, S. Tocauer /zemřel v ČSSR/, F. Vavulík /padl za SNP/, L. Valoušek /žije v ČSSR/ a A. Vendl /rovněž žije v ČSSR/. Dobrovodský se zabil při havárii po válce a Matušek žije v ČSSR. Hugo Slípka zemřel v Torontě 19. dubna 1982. — 29. prosince 85 zemřel v Anglii věrný náš přítel G/C Paul Harris, 79. — J. R. Čekal a Václav Korda /oba USA/ dostali darem knížku "Osud byl mým přítelem". /Dárce zůstane nejmenován. — Z. Škarvada žije v Ostravě. — Red. J. Pejscar nám renoval článek "Escape Flight from Prague" z revue "Flying" z června 1951. Týkal se Edvarda Prchala, Kauckého a Řechy. — Do archivu jsme dostali vzácné foto z r. 1934. Jsou na něm: Stanislav Anderle, Jan Anderle a Leoš Anderle — 3 bratři. — U 3. letky LPI-TGM před válkou sloužili mj. Cetl, R. Motyčka, Jar. Herman a R. Půda. — Fr. Aeroklub v Mulhouse-Habsheimu slavnostně otevřel nové učební středisko a pojmenoval je jménem Jana Anderleho. — Pí Dolly Prchalová navštívila Japonsko a objevila v Tokyu českou restauraci Praha. — A. Vrána /Anglie/ může nyní číst, i když s obtížemi. Komentoval vtipně výběr slov některých našich krajanů v zahraničí. Opravil nás, že jeho rodnou obcí jsou Oubislavice. — Máme foto J. Sigmunda a F. Louckého u hrobu J. Křivdy v obci Honington, Suffolk, v Anglii. — M. A. Liškutín létal v r. 72 ve Španělsku a na Kanárských ostrovech. Dokončil rukopis povídky "Letecká služba".

Rochester, NY — 1985.

O vojácích

Rádi bychom měli foto por. S. Krauseho. Víme o něm, že od Bo-forsů, to znamená lehkých protiletadlovců přešel ke speciálním jednotkám. V sev. Skotsku prošel výcvikem Commandos a koncem r. 44/či začátkem 45?/ byl vysazen v Protektorátu. V květnu 45 měl hodnost škpt. Oženil se /v Loumici n/P či v Semilech?/, měl 2 dcerky, starší se jmenovala Stáňa /po otci/. Po propuštění z armády působil jako učitel nedaleko Prahy. Kdo o něm ví víc?--Škpt. K. Černý hledá J. Chalupu /měl za války krycí jméno Kriml/ a JUDr. Puzu. --H. J. Naylor a Jindřich Fantl byli spolužáky ve škole pro důstojníky dělostřelectva v zál. v Bratislavě v letech 1936-37. --I na Slovensku působil za II. války muž, kterého bychom mohli nazvat "slovenským Wallenbergem". Zachránil několik desítek spoluobčanů židovské víry. Plk. Peter Vlčko žije v Lincoln Park, Michigan a v roce 1981 mu Israel udělil řád "Yad Vashim". V této souvislosti nám gen. MVDr. Mikuláš Ferjenčík napsal, že plk. Vlčko se dne 14. března 44 v Blumenthalském kostele v Bratislavě oženil s dívkou židovské víry; obřad vykonal dp. Augustýn Pozdech. Za Slovenského národního povstání bojoval v řadách I. Čs. armády. --Ing. Sláva Šulc nám připomněl výrok dr. Prokopa Drtiny, jednoho z nejoddanějších spolupracovníků dr. E. Beneše: "...není v silách nikoho, aby z něho /dra Beneše/ snal spoluzodpovědnost za potlačení svobody v Československé republice, o kterou se zasloužil víc než kdokoliv jiný v našich dějinách". --Škpt. J. Sustar a býv. osobní tajemník dr. E. Beneše dr. Edvard Tábořský nám sdělili, že prezident nevyznamenal Kubiše a Valčíka Čs. vál. kříží před odletem do českých zemí. Snímek, o který se zajímal čtenář O. R. byl vzat během návštěvy presidenta v Cholmondeley parku. Kdo jej má? --J. Polach, který měl na posledním kongresu SVU v Torontě přednášku o odbojové činnosti skupiny "VELA" kolem Ostravy, rozšiřuje tuto studii po té, co z našeho archívu dostal fotokopii celého sborníku. Velitelem "VELY", která působila po celé Moravě, byl gen. JUDr. Josef Koutník, nar. v Uh. Hradišti 1890. Jeho nejbližšími spolupracovníky za války byli: pplk. gšt. Pokorný, pplk. Kašík, plk. M. Budík a mjr. F. Ventura. --Karel Petrů žije v Kalifornii. --J. Tichý se přimlouvá za uzší spolupráci mezi "Národním Osvobozením" a "Kanadskými Listy". Podá v té věci na příslušném místě návrh. --V Melbourne zemřel 27. 10. 85 náhle F. Nedvěd. --Václav Holub nám napsal, že red. Josef Josten dělal dobrou práci proto, že měl solidní kontakty s britským tiskem a politickými činiteli. Otázka zůstává: kdo bude v jeho práci pokračovat? --V jednom z posledních dopisů nám red. Josten připomněl, že pod stany v Cholmondeley parku žili také budoucí členové Státní rady Václav Majer, Bohumil Laušman a František Němec. Bylo to v r. 1940, hned po evakuaci z Francie. --V Londýně měl dojemný pohřeb plk. Roman Kokrda, účastník bitvy u Zborova, který pocházel ze Střelských Hoštic na Písecku. Bylo mu 90 let. --Kpt. Oldřich Pelc velel para skupině POTASH. Tutéž noc byla vysazena i skupina SPELTER. --Dr. Mirek Kerner oslavil v USA "75". Pochází ze Žirovic u Kyjova, ve Francii sloužil u 2. pěšího pluku a v SSSR ve štábu gen. Příkryla. Po válce řídil činnost UNRRY, jako podřízený ministra výživy Václava Majera. Po únoru 48 byl evropským ředitelem operací IRO. --Kpt. O. Pelc popisuje v další kapitole svých vzpomínek ve "Věstníku Sokola Sydney" dramatické setkání doma s parašutistou J. Šperlem, členem Bogaťajovy skupiny CARBON. Sloužil dříve u brigádní kulometné roty. --Franta Bělský vytvořil podle "Times" z 13. 12. 85 další královskou hlavu: 3 a půl letého prince Williama. --Do archívu došla kniha Z. Jelínka "Operace Silver A" --Bartoš, Valčík, Potůček. --"HR" napsala, že "dělostřelectvo první republiky patřilo k nejlepším na světě". 5. baterie 12. dělostřeleckého pluku pod velením por. Viléma Svobody způsobila u Berezného značné ztráty Maďarům, kteří přišli okupovat Podkarpatskou Rus. --Ing. Jan Fráňa se poznal s red. Luďkem Stránským v r. 1925 v podzemní jeskyni u Plešivce na jižním Slovensku. --Býv. parašutista F. Kraus zemřel v r. 1978 v Olomouci. --Sláva Šulc nám daroval zajímavou publikaci "L'Armée et l'Aviation Tchécoslovaques au cours de la deuxième guerre mondiale". Vyšla v Anglii v r. 1980. --V redakci "Našeho Vojska" v Anglii působili také: Ivan Jelínek, malíř Jílek, Václavík /snad žije v Chicagu?/ a Kubín. --Alois Šeda nám poslal komentář k dohodě Spojenců v Jaltě: přinesla zotročení stamilionů lidí ve vých. a střední Evropě; z porobených zemí se staly základny Sovětů pro další výboj do západní Evropy. --Michael Umlauf tráví zimní dovolenou v Boca Raton, FL. --M. Roubíček nám z Israele poslal 2 dokumentární fr. publikace. --Také Interpress Ltd. nám pomohl doplnit naši knižnici z II. války.

List z archívu Karla Wolfa

V Hamiltonu, Ont. si žije tiše a nenápadně Karel Wolf /píše se dnes maličko jinak./ se svou paní, rozenou Francouzkou. Dostával "Kanadské Listy" a jednou se zmínil, že ho zvláště zajímá vojenská pátá stránka. Víte proč? Byl totiž u redakci Čs. vojenských novin v Anglii za II. války a má novinyřtství jaksi v krvi. Na válečná léta má mnoho vzpomínek a několik albůmů zažloutlých fotografií. Znal se dobře s Rudolfem Nekolou, který od novin v Anglii odešel s Čs. vojenskou misí do Kanady, aby zde získal dobrovolníky pro naše jednotky v Anglii. Přidáme dnes 4 záběry a další přineseme příště. /Slíbil nám poslat ještě fotografie redaktora Kocourka, který byl hlavní osobou "Našeho Vojska"./

Ještě malá poznámka, vlastně prosba: po 45ti letech vypadnou z paměti jména a proto prosíme naše čtenáře, kteří mohou jména doplnit, aby se ozvali, příp. informace doplnili.

Cholmondeley Park, srpen 1940: zleva - Karel Wolf a neznámý Čs. voják. Snad je to Petrovský? /Gregor ho prý zná/

Morton Paddocks, 1941-42: velitel 1. praporu, populární plk. Barovský /uprostřed/ se zpravodajským důstojníkem /vlevo/ a adjutantem /vpravo/. Budeme čtenářům vděční, když nám pošlou jejich jména.

Anglie, 1942-43: Část redakce Čs. vojenských novin "Naše Vojsko". Zleva: Štěpán Lanner, Václav Straka, Zdeněk Ančík, neznámý a tiskař Pavel Seideman. Karel Wolf snímek bral ..

V roce 1945 bylo uspořádáno mistrovství spojeneckých armád v řecko-římském zápa-se. Čs. jednotky se zdarem reprezentoval Emil Koroščenko, který měl zvučné jméno doma už před válkou.

CZECHOSLOVAK (TORONTO)
CREDIT UNION LIMITED

KAMPELIČKA

740 Spadina Avenue, Toronto, Ontario M5S 2J2 (roh Spadina a Bloor). Tel.: (416) 925-0557

24 HODINOVÁ INFORMAČNÍ SLUŽBA

American Express
Travellers šeky
BEZ POPLATKŮ!

- Dlouhodobé vklady
- Denní úrokové vklady
- Speciální vklady
- RRSP

Platíme úrok na šeková konta.

- Hypotéky
- Osobní půjčky
- Speciální půjčky na nová auta
- Line of credit
- Šeková konta bez poplatků za šeky

Přijďte, pít nebo volejte pro podrobnější informace.

Úřední hodiny: pond. a pátek 10-7, út. až čtvrtek 10-5, sobota 10-1.

IN MEMORIAM

Psát nekrolog o blízkém příteli a spolupracovníkovi je stejně těžké, jako psát o otci nebo matce. Zpráva o náhlém odchodu dr. Miloše Vítka, kulturního pilíře "Kanadských Listů", dopadla těžce na bedra vydavatele. Bylo mu 3. listopadu loňského roku 73 let a tehdy jsem mu řekl, že se těším, jak pěkně v Montréálu za pár let oslavíme jeho 75. narozeniny. Ale nemělo to být a Miloš zemřel ve svém domku v Montréálu v pátek 17. ledna 86. V posledním dopise naznačoval, že se necítí dobře, ale že do nemocnice nepůjde, i když ho k tomu jeho nejbližší přátelé, včetně inž. Pavelky, vybízeli. V dopise komentoval obsah prosincového čísla a poznamenal, co by mělo být na kulturní stránce dalšího čísla, co v únoru, co v březnu atd.; měl vždy v zásobě náměty, o kterých by se mělo psát. Podobně psal i vydavateli "Proměn" a svým nejbližším přátelům. Pro kulturu žil a jeho znalosti byly nevyčerpatelné. Paměť měl úžasnou. Dbal na čistotu českého jazyka, psaného i mluveného. Naši čtenáři jeho styl znají: psal nejen o hudbě/Janáček, Husa/, ale i o dílech spisovatelů pocházejících z okolí Brna/Mahen/, ale také připomínal zlé doby, které prožil v koncentračních táborech za války /Mauthausen, Dachau/. Ještě dnes čtenáři komentují jeho dramatický článek "Dopis psal jsem dachovský denník", který jsme přinesli před časem. Udělali jsme dobře, že jsme na sklonku roku 1982, kdy slavil své 70. narozeniny, přinesli jeho podrobný životopis! Některé další podrobnosti přinesl "Bulletin SVU" v srpnu 1985. Tam také stálo, že je přispívatelem "Kanadských Listů".

Miloš se narodil 3. listopadu 1912 v Brně-Kartoužích/dnes: Královo Pole/, v letech 1932-33 studoval v Grenoble a v Paříži a skončil svá právnická studia na Masarykově universitě v Brně v roce 1938. Místo aby se věnoval právnickému povolání, byl Němci nasazen do textilní továrny, kde byl zatčen Gestapem pro podzemní činnost. Spolu se skupinou brněnských universitních profesorů poslán do koncentračního tábora Mauthausen. Mnoho jeho přátel tam zemřelo, zvláště po smrti Heydricha v Praze. Často jsem se Miloše ptal, že musel mít štěstí, když to všechno přežil a on vždy dodával, že nejen štěstí hrálo svou roli, ale také fakt, že od mládí sokoľoval a že jeho instruktorem byl mistr světa v tělocviku Jan Gajdoš. Později se věnoval také horolezectví./Před příchodem Němců stačil ještě odjet na prázdninové pobyty do Anglie a do Itálie, kde také slezl nejednu horu./ Jako invalida byl Miloš poslán do Dachau a tam se dožil konce války.

Vrátil se domů a stal se členem Ústředního výboru Svazu Osvobozených politických vězňů v Praze. Pracoval na sociálním zákonodárství ve prospěch pozůstalých po obětech nacismu. Jeho blízkou spolupracnicí v té době byla dr. Milada Horáková, která byla vězněna v Ravensbrücku. Stal se postupně administrátorem znárodněného kombinátu vlnářských továren v zemi moravsko-slezské a zastupoval Československo v Mezinárodní vlnářské federaci. Účastnil se dvou schůzek této federace: v Paříži a v Bradfordu v Anglii. Po únoru 48 byl čs. komunisty uvězněn a obviněn z negativního postoje vůči SSSR. Po propuštění byl STB hlídán, ale pomohl několika západním letcům na západ. Nakonec se mu podařilo dostat se do jednoho ze tří letadel, která odletěla místo do Prahy na americkou leteckou základnu v Erdingu u Mnichova. V červenci 1951 přistál Miloš v Halifaxu a usadil se v Montréálu. Začal jako pomocník v domovníctví. Později se uchytil v továrně, která vyráběla dřevěné okenní a dveřní rámy. Absolvoval několik odborných kursů v oboru dřeva a v malé kůlně rozjel vlastní firmu - Park Mfg. Company. Tu pak prodal americkému koncernu Sylvania, ale po několika letech byl nápomocen při zaučování method výroby svým nástupcům. Ve volných chvílích zůstal věren svým láskám: literatuře, hudbě a divadlu.

Miloše postrádají nejen jeho mnozí přátelé v Montréálu, ale také čtenáři jeho článků, které vycházely na stránkách "Kanadských Listů". Není za něho náhrady..

MJ

/Nedopsaná zůstala reportáž dr. Vítka z loňské návštěvy v západní Evropě, když se spolu s několika sty býv. dachovskými vězni účastnil pietní ceremonie odhalení památníku na pařížském hřbitově Pere Lachaise obětem zmíněného koncentračního tábora. Zastavil se také v Mauthausenu, kde se poklonil památce přátel, kteří se nedožili svobody. Miloš se také sešel s několika přáteli, jako např. s dr. Jaroslavem Strnadem v Obstalden ve Švýcarsku. Plánoval i návštěvu Kanadských ostrovů, ale tam se už nedostal../

Oznámenie

Vážení priatelia,

z iniciatívy niekoľkých pracovníkov okolo Našich snáh bolo založené a u kanadských úradov zaregistrované slovenské výskumné a štúdiijné vydavateľstvo pod názvom:

Slovak Research and Studies Centre

Založenie tejto inštitúcie vyžiadali si najmä dve okolnosti:

1) To, že naši spolupracovníci a exulanti si všimajú a pracujú na rôznych otázkach slovenského národného vývoja. Sledujú krajský život v krajinách, kde naši ľudia žijú. Iní sledujú vývoj v komunistami zotročenej domovine, píšú o tom úvahy, angažujú sa literárne, kde sa odzrkadľuje terajší stav slovenských národných záležitostí i slovenských nádejí.

2) Potom to, že sme potrebovali inštitúciu, ktorá by bola chránená ako nezárobková a sociálne-kultúrna inštitúcia od veľkých daňových povinností, spojených s vydavateľskou činnosťou a tak aby sme mohli svoje skromné finančné prostriedky čo najúčelnejšie využiť.

Chceme tak tých pracovníkov, čo z vlastnej iniciatívy pracujú na spomenutých otázkach sústrediť, podporiť v ich práci, podľa možnosti poskytnúť im potrebné pramene i materiálne prostriedky a potom ich práce vydať; kratšie práce publikovať v Našich snáhach, väčšie rozsahom vydať knižne buď samostatne, alebo v zborníkoch.

Aby sme to však mohli robiť, potrebujeme činnosť strediska zabezpečiť finančne. To hodláme urobiť jednak členskými príspevkami prihlásených sa členov a jednak podporami priaznivcov. Preto sme sa postarali aj o to, aby Vaše členské a Vaše podpory stredisku boli odpočítateľné z Vášho daňového základu. To Vám umožní stať sa členom a prípadne prispieť na vydavateľský fond strediska, ktorý je odlišný od tlačového fondu Našich snáh.

Členom strediska sa môže stať podľa vlastného rozhodnutia každý exulant, alebo krajan slovenského pôvodu, prípadne iného pôvodu, ak sa zaujíma o slovenské národné a československé štátne problémy, prípadne je literárne a umelecky činný.

Určili sme tri druhy členstva: zakladajúci člen - kto zloží raz navždy 500 US dolárov (700 Can. \$), riadny člen - s členským príspevkom 30 dolárov ročne a podporujúci člen s príspevkom 15 dolárov ročne.

Prihlášku láskave na adresu:

Mr. Rudolf Frašťacký, 21 St. Clair Ave. East, Penthouse Suite, Toronto, Ontario M4T 2T7

Ďakujeme Vám

Za zakladateľov Slovak Research and Studies Centre

Martin Kvetko Rudolf Frašťacký Jan Kučerák

JAROSLAV SEIFERT
- SKICA PROFILU

Pokračování se str. 3.

Přineste hned ten vějíř a ať dá si
tři růže voňavé na atlasový šat.
Ach, země má, pro opojivé krásy
tvých májů kvetoucích je v hrobě těžko spát ...

Těch bylo, kteří na dosah
spatřili smrt a v těžké chvíli
ruce jim sepal náhlý strach,
ač nikdy dřív se nemodlili.

V té tmě však hřměla jenom tma
hlasem, jež nelze říci slovy,
tma tmoucí a tma neznámá,
jež dolehla na naše krovy
jak tympán v uši Smetanovi.

Z těch písní, které slyšel jsem,
když poznával jsem cizí kraje,
nejdražší jsou, jež naše zem
na ústech lidu rozehraje.

Patinou věků lehce obestřeno
je všechno to, čeho se dotkl zmar,
jen vějíř zůstal a s ním tvoje jméno
a vůně, vůně dávných českých jar."

Ve chvíli, kdy pravděpodobně cítil potřebu vyjádřit
pocit, který vedl Wolkeru k touze být "menším a
ještě menším", Jaroslav Seifert napsal verše, kte-
ré snad nemyslí docela vážně:

"... a přece nejsem nic
než milosti zástupů odevzdaný
básník
Jaroslav Seifert." /"Báseň nejpokornější"./

Vydávat se milosti zástupů je riskantní záleži-
tost, jak králové, politikové, operní zpěváci /hlav-
ně v Itálii/ a jiné oběti masových nálad rádi do-
svědčí. Ale pakliže nejsem nekritickým obdivova-
telem Seifertova lidského a politického profilu,
hlásím se bez výhrad k zástupu pokorně odevzdané-
mu básnickému dílu Jaroslava Seiferta.

TOMAS MARNY

DEVĚT LET

38 let už uplynulo od února 48. Když lidé, kteří z vlasti odešli, "slavili" 9. výročí odchodu, napsal autor znamenitý článek. Dobře vystihl zásady a problémy pouhorožkové vlny uprchlíků.

Dítka, nesena v náručí a omámená pilulkami, aby nezaplakala v tichu šumavských nocí - již chodí pilně do škol té či oné země podle toho, kam exulanti zamilovali, kam se odplavili. Naše děti jsou chytré a pilné a čistě oučké jak z cukru po svých maminkách, z nichž mnohou jen trápí, aby pachole v tom širém světě vždy vědělo, či je, odkud pochází, aby znalo řeč prvního zvolání, první písní a ukolébavek řeč, kterou slýchává u večere a hlavně od babičky, pokud ji má. — Nejsou všechny ty děti a také nemohou být jako moje přítelkyně Jana v Chicagu, již se kamarádky v pisku a na ulici posmívaly, že neumí anglicky, ale která jim svěří, jako malý bojovník odpovídala otázkou: "A proč vy neumíte česky?"

Jednoho dne hoši chyběli v lavicích při vyvolávání, napovídání i opisování úloh, při taškařinách po škole, při hře v kuličky, chyběli v kostele, jako chyběli tatíci v toulárnách, kancelářích, redakcích, a univerzitách, kasárnách - jako chyběl muž ženě i dětem a syn matce. Z hochů, kteří se drželi sukni matek v tom nesrozumitelném útěku - se stali pěkně učesani univerzitáni, nosící domů prospěch, jedná radost. A tehdejší pulci, s krátkými sukýnkami a lelkami a v tajemném šopotu se dohadující o tom, jak přicházejí děti na svět a píšíci v rozzechvění první milostná psaníčka klukovi přes ulici hle, slečny které se již chtějí líbit, nastrojené, zamilované i milované, nevěsty jak třešně v máji — a nejedna z nich rovná v zadu a nerovná v předu a nejedna z nich kolébá a pere plénky. Tehdejší studenti, ti nejlepší z nich, již složili doktoráty, mají profesuru a napsali knihy. Studenti profesionální mají již šedivé vlasy, trpí reumatismem a dělají politiku.

Nemyslíme-li na sebe, nemyslíme-li na to, čím jsme kdys byli a čím bychom mohli ještě být - pak jen mladí a nejmladší měli by přebývat v předpokojích našich myšlenek. Vyzbrojení znalostí světa i opálení ohněm zkušeností - co dají národu bude-li je volat a zvedne-li země ten hlas, které lodí, která letadla, které vlaky budou vypraveny na tu pouť, kolik jich bude a jak budou dlouhé? A kdo v nich bude sedět?

Jaroslav Durych, literární protipól Čapka i Vančury i Olbrachta, dnes po zásluze vzpomínaný katolic-

kou modernou, když mu bylo padesát let napsal, že se cítí být v katastru smrti. Je to filosofická, básnická i mentální kontradike s Masarykem, který na Čapkovu otázku - co dělal do svých padesáti let, lakonicky pravil, že - chyby. Máme překonávat Masaryka v tom smyslu, že budeme tvrději dělat chyby i za tímto poměrem a zapírat své leta a tvářit se jinošsky a nevidět prokleté křivice? Máme se kolébat bludem, že

duch v stáří zůstává jasný a moudrost, že přichází bez námahy a bez sebezapření jako mzda stáří? Anebo s Dantem: "Vy, kdož sem vstupujete, zapnechte všech iluzi?"

Devět let v životě dítěte není nic. Neboť každé dítě v tom věku si myslí, že smrt, rakev, zvony, velební pánové, zpěváci, muzikanti, věnce a řečníci - to všechno že se jej netýká, že se toho ani nemůže dočkat. Pro dospělého je to již dosti, pro starce ještě víc, ba docela mnoho. Josef Hora kdysi psal, že "vlha života nás nese a

sladko je nevědět kam." Vím o doteku času - a o bičí let, který se mne dotýká. Nevědomost o tom, kam věci jdou mne navštívila, leč není sladká.

Devět let. Z domova zapuzení, kohouti v hrnci, ale na dvorku nám neokrhají, jabka nevoní a víno které pijeme je trpké. Prožili jsme ta léta jen proto, že se nám nechťelo zbytečně nebo předčasně umřít? Nebo, potýkající se s osudem, vzali jsme svůj úděl z jeho rukou s úmyslem vykonat něco, co přetrvá kopec hlíny na hrobech, jejichž poslední slá-

vou budou blednoucí ozvěny zapomenutí?

Na konci všeho konání je noc. Ale ještě chceme vidět jitra, v nichž blednou hvězdy a trávy jsou stříbrné. Ještě chceme slyšet zmatenou symfonii operenců a žumění vod i rozvážené hovory lesů, přerušit modlitbou mlčení hor, radovat se z prvního hříbu - a z mnoha zabráni pstruhů. Ať si čas básní své kouzla. Jen na něm záleží, chce-li být náš kamarád, bratr, učitel, nebo jen ničema, usilující o náš život.

Mý se stejně neskloníme.

MÁME NA SKLADĚ

G.Orwell: "1984", 324 stran, \$8.
V. Třešňák: "Babylon", 198 stran, \$5.
koletiv: "Sólo pro psací stroj", \$4.
A. Zinověv: "Zářné zítřky", 288 st., \$5.
P. Tigris: "Dnešek je váš, zítřek je náš", 156 stran, \$5.
L. Procházková: "Růžová dáma", \$4.
Zd. Mlynář: "Krise v sov. systémech", \$4.
E. Kantůrková: "Černá hvězda", \$5.
J. Frolík: "Špión vypovídá", \$ 8.
Jan Pelc: "...a bude hůř", 520 st., \$9.
H. Nováková: "Nevina", 152 stran, \$6.
J. Zamjatin: "My", 212 stran, \$6.
F. Janouch: "Ne, nestěžuji si", \$5.
M. Šimečka: "Kruhová obrana", \$5.
J. Křofáč: "Sociální struktura", \$5.
M. Šimečka: "Žabí rok", 260 stran, \$6.
J. Firt: "Záznamy", 117 stran, \$ 5.
E. Kantůrková: "Přítelkyně z domu smutku", 275 stran, \$8.
Karel Michal: "Bubáci pro všední den", 106 stran, \$5.
D. Tatarka: "Pisačky", 197 stran, \$8.
Šeky laskavě vyplňte na "Kanadské Listy".

DR. PETR ZENKL

Před deseti roky, dne 3. listopadu 1975 zemřel ve věku 91 let v americkém spolkovém státě Severní Karolína dr. Petr Zenkl. Hlavním oborem jeho životní práce byla dlouho komunální a sociální politika. Narodil se 13. června 1884 v jihočeském Táboře, v rodině krejčího, který měl deset dětí. Po středoškolských a universitních studiích byl ve svých 23 letech promován doktorem filosofie. Stal se profesorem češtiny na středních školách. V listopadu 1918 byl povolán k práci v ministerstvu sociální péče. Ve volbách roku 1919 byl zvolen starostou Karlína, později členem Obecního zastupitelstva. V této funkci se zasloužil o vybudování Masarykových domovů v Krči, kde našlo domov 2.400 přestárlých osob a na 450 dětí. V letech 1937 - 1939 byl primátorem města Prahy. Krátce před mnichovským diktátem, v září vstoupil do vlády generála Sýrového, kde se stal ministrem sociální péče a veřejného zdravotnictví. Pro nesouhlas s novými poměry podal však demisi a musel se vzdát i úřadu pražského primátora. A 1. září 1939, kdy Hitler zahájil zločinnou válku byl poslán gestapem do koncentračního tábora v Dachau, později do Buchenwaldu.

Po válce se stal znovu pražským primátorem. Teprve po volbách v květnu 1946 se stal náměstkem ministerského předsedy. Znalci tehdejších poměrů ve straně národně socialistické tvrdí, že dr. Zenkl byl hlavním exponentem Benešova pokusu o koaliční spolupráci demokratických stran s komunisty. Pokus se však nepovedl, skončil pučem v únoru 1948. Zenkl žil několik měsíců pod policejním dozorem v Praze, ale přece jen se mu podařilo uprchnout do exilu. Žil ve Washingtonu a dlouhá léta byl předsedou Výkonného výboru Rady svobodného Československa, které byl v únoru 1949 spoluzakladatelem.

Informace nájemníkům a majitelům domů

Ustanovení 77 vydané podle ontářijského zákona stanovuje zvýšení nájemného o 4% od 1. srpna 1985 pro obytné jednotky, které jsou v provozu nejméně od 1. ledna 1976.

Bez povolení Residential Tenancy Commission nemůže být zvýšení větší.

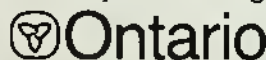
Pro další informace, jak tento zákon pracuje, se spojte s Residential Tenancy Commission Office, která je vám nejbližší. (Uvádíme její seznam, nebo vytočte "O" a požádejte o Zenith 9-6000 (zdarma).

Residential Tenancy Commission Offices

Barrie	St. Catharines
(705) 737-2111	(416) 684-6562
Hamilton	Sudbury
(416) 528-8701	(705) 675-4373
Kingston	Thunder Bay
(613) 547-2244	(807) 475-1595
Kitchener	Timmins
(519) 579-5790	(705) 264-9555
London	Windsor
(519) 673-1660	(519) 253-3532
Mississauga	Metro Toronto
(416) 270-3280	East York
North Bay	(416) 429-0664
(705) 476-1231	Etoibicoke
Oshawa	(416) 236-2681
(416) 723-8135	North York
Ottawa	(416) 224-7643
(613) 230-5114	Scarborough
Owen Sound	(416) 438-3452
(519) 376-3202	Toronto
Peterborough	(416) 964-8281
(705) 743-9511	

Další ustanovení, které chystá ontářijská vláda bude již obsahovat úpravy i pro obytné jednotky, které jsou v provozu po 1. lednu 1986.

Ministry of Housing

Minister, Hon. Alvin Curling
Premier, Hon. David Peterson

ČECHOSLOVÁCI v ZAHRAŇIČÍ

Vlad. Kříž ze San Franciska napsal pro "KL" článek "Poslední pozdravy". Týká se prof. Oldřicha Tomka, filosofa, humanisty a básníka, býv. profesora literatury na gymnaziu v Chotěboři. -- V Badenu v Rakousku žije Eva Sebestyenová. Hledá svého bratra Paula Osuského, nar. 3. října 1951. Je ženat a má syna asi 6 let starého. V r. 1984 měl obchod na Hawaji, před tím žil ve Fresno, CA -- Kpt. /parašutista/ Oldřich Pelc nám poslal "Poznámky k Bertonovu "Lidickému tajemství"". Diskuse se točí kolem otázky, zda Němci měli důkazy, že se někteří obyvatelé Lidic a Čabárny stýkali s parašutisty. -- Dr. V. Chalupa vyložil ve "Věstníku Čs. národní rady americké" plán presidenta Reagana během schůzky na vrcholu v Ženevě. -- Toník Cífk a z Denveru si vzpomíná, že měl v Roztokách u Prahy strýce a tetu, plk. Tredora. Bydleli za krásnou vilou "Sakura", která patřila J. Hlouchovi. Ten zůstal jistý čas v Japonsku v nemocnici při evakuaci našich legionářů ze Sibíře a psal později pěkné knihy o té zemi. -- T. Cífk a hledá Vlastu Bajzu. -- Jožka Staněk napsal pro australské "Hlasy" článek o upravencích v našich řadách. Tvrdí v něm, že v případě konfliktu bude Holandsko internovat všechny lidi, kteří si upravili vztah k čs. komunistickému režimu v Praze. Jožka Staněk okusil metody komunistů na vlastní kůži: byl 8 let v jáchymovských dolech. -- M. Skoch dostal do Venezuely dopis od zoufalého krajana ve Švýcarsku, kterému tamní úřady nemíní poskytnout pol. asyl; po třech letech musí nyní zemi opustit. Podle posledních zpráv žádá o emigraci do Kanady. -- Na příštím sjezdu SVU v Bostonu bude sympozium o Čechách a Slovácích v Americe a v Kanadě. Z Toronta se přihlásil M. Vitula. -- Poláci v Londýně podepsali 2 deklarace s naší stranou: jednu s Radou svob. ČSR /Povolný, Fraštacký/ a druhou tzv. "Křesťanskou deklaraci" /signatáři byli Rev. dr. Lang, ing. Pavel Moritz a ing. Bohumil Kobliha/. Podle nepotvrzených zpráv se Čs. Obec legionářská /mjr. gšt. M. Kašpar, předseda/ ceremonie nezúčastnila. Za Čs. kolonii v Londýně byl

NOVÉ NAKLADATELSTVÍ ODDECHOVÉ LITERATURY
» C R A M E R I U S «

Poslední předseda Harleyklubu a populární pražský tramp Jiří HORA založil ve Švýcarském Affoltern am Albis nakladatelství, které se bude specializovat na oddechovou literaturu, na detektivky, humoristické romány a vůbec čtení pro volné chvíle.

Jako první dvě knížky vydal v Edici zločinu napínavý román o zločinech rodiny Borgiů z pera slavného autora dvacátých let, písničho pod jménem Klahund, »Borgia – za noc lásky«. Druhou – tentokrát atraktivní pro kuchařky v emigraci – je kniha receptů s barevnými vyobrazeními »České vánoční peřivo«.

V únoru vyjde v edici HUĐOKAPS (HUmor DO KAPSy) humoristický román Jaroslava Drábka st. »Oženil jsem se s královnou«, v Edici zločinu bude následovat »Přesilovka« Vladimíra Valenty a Vladimíra Škutiny s krimikolážemi Karla Trínkewitze.

Knihy stojí Sfr. 19.90 a lze je objednat na adrese:

Publishing House CRAMERIUS, Im Welschland 18, CH-8910 Affoltern am Albis

ceremonii přítomen Karel Šebek. -- Ant. Bartoš píše ve svém "Americkém Slově", že Rada svob. Československa "zdědila" po dr. Zenklovi asi US \$ 40.000 a dosud je má díky dr. Bunžovi! Na schůzi Výboru Rady byl za RFE dr. Jezdinský. -- Došel pozdrav a předplatné od J. Pánka z Haagu a min. týden také pohled z jeho dovolené v Lucembursku. -- Revue "Rozmach" má adresu: Postbus 8211, 3009 AE Rotterdam, Holland. V red. kruhu jsou: P. Želivan, J. Vrzala a Fr. Pindák. -- Simon a Schuster kalendář na rok 87 bude mít výlučně fotografie modelky českého původu, Pavly Pořízkové. Jako modelka vydělává průměrně na 3.500 dol. denně. Žije v New Yorku. -- Rudolf Slánský ml. napsal pro římské "Listy" zajímavý úvodník "Změny v Moskvě – změny v Praze?". Mohou prý nastat změny v osobách i v politice. -- Mladý Danny Hubálek z Bad Nauheim, NSR, se chce věnovat studiu filmu a TV na vysoké škole. -- Čs. poslanec do února 48, Jindřich Nermut, t.č. na Tasmanii, vydal popis svých zážitků v exilu v knížce "Through Stormy Years", 50 stran. Autor pochází z Leštinky u Skutče na Českomoravské vysočině. -- Hledá se Hana Klučková; posl. adresa: Hotel World, Roma. -- Prof. Jaroslav Trnka nám z Paříže napsal, že se ho bolestně dotkla náhlá smrt dr. Miloše Vítka, který byl v nac. koncentráku s jeho matkou. /Také otec prof. Trnky byl Němci věz-

DOPIS

Milý p. redaktore:

Je vskutku pozoruhodné, jak jste ze dvou krátkých telefonních rozhovorů utvořil tak jasný odlesk životní dráhy mého manžela a děkuji Vám za to z plna srdce. Ráda bych jen dodala několik drobností, abych informace doplnila. První světová válka Oswalda navždy poznamenala a pouze jeho filosofický postoj k životu ho vedl všemi dalšími katastrofami, i druhou světovou válkou, bez větší duševní úhony. Byl vychován za doby císaře a zůstal mu věren přes útrapy v zákopech italské fronty. Naštěstí nebyl vážněji zraněn a ke konci války, když byl vyžván se připojit k legiím, odmítl a celý rok po skončení války zůstal v Itálii v zajetí. Byl přidělen na venkov, k rodině statkáře, a odnesl si lásku k italskému lidu. Zacházeli s ním jako s vlastním synem. /Ještě v roce 1925 pozval Oswald statkáře z Lecce do Prahy, jejíž krásu host obdivoval. / Pro úplný nedostatek komunikace v poválečném chaosu se Oswald dověděl o zřízení československého státu teprve po návratu do Prahy. Oswald Prahu náruživě miloval. To město s jeho literárním a uměleckým životem poskytovalo mladému intelektuálu útěchu z rozervanosti tolik společné ne příliš vítaným vysloužilcům. Dvacetiletá přestávka však nezahnala hrůzné vidiny, jež již počátkem třicátých let se postupně rozrůstaly ve skutečnou a nezastavitelnou vyhrůžku. Oswald se zachránil téměř zázrakem, zanechav při útěku na ilegální lodi veškerý svůj majetek, velkou sbírku rukopisů a cennou sbírku známek na pospas nacistům. Loď "Frosula" se potácěla na moři půl roku, než dosáhla neklidných břehů Palestíny. Valerie B.

/Sdělení vydavatele "Kan. Listů":

Paní Valerie Bílá darovala tomuto listu \$ 200 k uctění památky zesnulého manžela Oswalda Becka. Upřímně jí za toto gesto děkujeme. MJ/

ně. -- MUDr. M. K. z Thunu /Švýcarsko/ znala dobře prof. Broda i dr. Fejfara. -- Jan Kuncíř napsal pro "D. Hlasatel" článek "Jak rozdrtíme marxistický tlak-plán nové vlny exulantů". Týká se návštěvy J. Kotase v Bílém Domě. Jan Kuncíř vydal také zajímavou brožurku "Anatomie jedné vlastizrady". Týká se odstoupení Podk. Rusi tzv. košickou vládou, což byl protiústavní akt. -- Jára Kohout se sešel na vánočním zábavním odpoledni s několika sty Čechů a Slováků v Ramsau v Rakousku. Program byl pod patronátem Čs. skautingu v Rakousku a řídil jej Ota Koutný. -- Dirigent Jožka Staněk byl kritiky v Haarlemu pochválen za "Víděnský večer", který uspořádal. Přípravuje pro "Kan. Listy" vyprávění ze zákulisí muzikantského světa, kam jen málokdo se podívá-o známých i neznámých dirigentech, zpěvácích, sólistech a skladatelích. -- 15. Ples Čs. sportovců bude v Clevelandu 8.3. -- Předsedou Společnosti pro vědu a umění je prof. Jiří Nehněvajsa, 1520 Ingomar Rd., Pittsburgh, PA 15237, USA. Gen. tajemník: Miloš Kučera, 245 E. 63rd St., Apt. 204, New York, NY 10021, USA. -- Z Hamburku se ozval Ant. Vlach s paní Evou. Zatím nenašli Karla Marka. -- Někteří krajané v NY se pozastavili nad tím, že pořadatelé oslav 100. výročí založení Čs. školy v New Yorku kontaktovali pražský tisk. -- "Beseda se spisovatelkou Blankou Kubešovou" ze Švýcar bude v Mississauga v neděli 6. dubna ve 2 odp. MC bude dr. Josef Čermák. Její poslední kniha je "Romance pro Žoržínu". Autorka bude vyprávět a recitovat na pozadí hudby. -- Dr. M. Cígler nám věnoval zajímavou fotografii české roty 223. praporu kan. armády v I. svět. válce, jakož i legionáře-pilota prap. Melče na letišti v Ufě za sibiřské anabáze. -- Paní Zuzana Králová, vdova po MVDr. Fr. Královi, se z Lima, PA. přestěhovala do Melbourne, na Floridě. -- Arch. R. Fiala, Stauffacherstr. 222, 8004 Zürich, Switzerland, rozesílá znamenité zpravodajství VI. sletu Čs. Sokolstva v zahraničí, který bude v Zürichu začátkem července 86. -- Podle "Reportéra" si ve Švýcarsku celkem 5.985 našich lidí upravilo vztah k ČSSR a zaplatili čs. režimu asi 40 milionů dobré švýcarské měny. -- Míra Helus z NSR věří, že se na schůzce mu-klů během sokolského sletu vyřeší všechny interní problémy. Věří O. Rambouskovi a Andělovi. -- Wagnerovi z Whitehorse, Yukon, navštívili M. Skocha ve Venezuele. -- M. Obrmanovi /Ravensburg/ se ženil nejstarší syn. Všichni 3 chlapci studují v Mnichově. -- B. Moušková píše, že Amsterdam je nyní džungle všech neřestí. -- Mistr loutek Milda Löw a Jára Kohout pobavili naše pařížské krajany na večeru 23. listopadu 85. -- 3 mládenci, kteří uletěli z Chrudimi letadlem, byli amnestováni rak. soudem a jsou v Traiskirchen. Jejich žádost o emigraci do USA se projednává. -- Začala vycházet "Korespondence", údajně péčí Kruhu čs. sociálních demokratů v zahraničí, adresa: Postfach 14, 1016 Wien, Austria. -- Sir Bernard Brai-ne se stal předsedou CDUP v Londýně. -- V. Sonka z Hyeres ve Francii si vyměňuje semena s Royal Botanical Gardens v Burlingtonu, Ont. -- Cena Jana Palacha za rok 85 byla udělena J. Vohryzkovi, který žije v Praze. -- Firma PROART, P.O. Box 12 32, 8045 Ismaning b. München, W. Germany, má velký výběr české a slovenské audiovizuální tvorby. Vede: Jiří Brei. -- Synovec S. Schottla se objevil v Rakousku s paní a synem. Snaží se emigrovat do USA. -- Kytarista Martin Mastník debutoval v San Diegu, CA. -- Z Bulharska do Turecka přeplaval Václav Grubl a požádal o povolení k pobytu. -- B. Tobyška založil 4.8.85 v Římě parl. dem. sdružení exil. dem. organizací, zvané Čs. demokratická Unie.

GEORGE J. B. DANES, B.A

Kupujeme a prodáváme nemovitosti.

Specializace Scarborough a východní Toronto.

685 Markham Road Office: 439-1660
Cedar Heights Plaza Residence: 266-1659